On poder anar

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

Sols hem vingut de les estrelles enllàI hem de tornar a ser partícules que floten en l'espai.Nous reptes que que faran moure les certeses vindran,Desperta't, has d'integrar el que t'envolta,Fa massa temps que no m'escoltes.Hem buscat i hem anat fent camí,I quan ens hem perdut, n'hem pogut sortir.Sols a l'aventura de la vida hem jugatI ens hem preocupat, hem pogut conéixer els altres i els seus mals.Mentides, quedaran tan adormides, no es veuranI junts anirem al cim més alt de les muntanyes O a les profunditats del mar.On poden anar si cal tornar a començar.Mira el cel, quina nit més especialTens oberts els ulls de bat a bat.Amb tu hi seré sempre.Per davant nostre hi ha un gran dia, una possible sortida,Un mur en blanc per oblidar si cal tornar a començar,Cercant les puntes dels teus somnis per tornar-los a pescar,Que et refresquin la memòria, allà hi ha un lloc on poder anar.On poder anar si cal tornar a començar.On poder anar si cal tornar a començar.

Lletra traduïda

... per tornar a la font

"On poder anar si cal tornar a començar?", aquesta és la pregunta que es planteja la cançó i a la que ella mateixa dóna resposta: "Tornar a pescar els somnis, que et refresquin la memòria, allà hi ha un lloc a on poder anar".En els seus moments més difícil, lluny del seu país i menystinguts pels estrangers, el poble d'Israel també anava a recordar el somni alliberador fet realitat a Egipte:*"El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven. Allà es convertí en una gran nació, forta i nombrosa. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren treballs pesats. Llavors vam implorar l'ajut del Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam: veié la nostra dissort, les nostres penes i la nostra opressió. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de gestes esglaiadores i entre senyals i prodigis; ens va fer entrar en aquest lloc i ens donà aquest país, un país que regalima llet i mel." (Deutoronomi 26, 5-9)*Més endavant, quan els cristians estaven en hores baixes, llegien el text dels deixebles d'emaús, que els recordava que sempre podien anar a trobar la llibertat en el record de les paraules i la manera de viure de Jesús: *Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre: "¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?" (Lc 24, 13-35)*Però, ja des del Gènesi (el "manual de fabrica de la humanitat") se'ns diu que el lloc a on poder anar és reconéixer-se criatura, fruit de l'amor de Déu: *"Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona i els beneí" (Gn 1, 27-28)*

Recordant a on anar

Recordo amb molta tendresa un escrit que ens va llegir el monitor del grup de "jovenívols" (un grup de joves de la parròquia St. Ignasi, Lleida) quan aquest ja s'acabava. Ens deia que tot allò que que havíem estat fent durant aquells magnífics dos anys, no havía estat res més que endreçar totes les idees que teníem al cap. He, he, i que bé ho vam fer! Allò va ser una cosa així com el meu renaixement en la fe. Tot el que ens havíem anat plantejant és podia veure de moltes maneres, calia ser crític, anar a fons i no conformar-se amb les primeres opinions que arribaven. Des de llavors, el camí ha tingut pujades i baixades i, a poc a poc, he ant entenet allò que diu tanta gent de "millor que la meta és el camí". Miro el recorregut i veig que he tingut tanta sort! En els moments de foscor sempre he trobat una mà que m'ha ajudat a no perdre les ganes de cercar la llum, de fer les coses, no tant perquè em vingui de gust, sinó perquè m'ajudin a ser més persona, a crèixer.A poc a poc, he anat buscant punts de suport des dels quals la meva fe va creixent. He trobat la meva família, l'esplai, el grup de revisió de vida, les estones de pregària a Casp, al Clot, al Poblenou, al metro, al cotxe, les genuïnes xerrades amb els amics... he trobat un camí que em convenç i pel qual estic disposada a lluitar.Anna MiquelLleida(Aparegut a la revista RELATS nº1)